

A MEGVÁLTOTT IGAZAK JUTALMA

A keresztény világban nagyon megerősödött az a hiedelem, hogy az igaz életet élők, a Megváltóba vetett hitük jutalmaként a halálukat követő pillanatban lélekben már fel is mehettek a Mennybe. Valójában azonban nem a halálukat követő pillanatban nyerik el ezt a jutalmukat. Senki sem jut a halála után a Mennybe, hanem majd csak a feltámadás után. Ha a megváltott halottak már a Mennyben lehetnének Jézus mellett, akkor Jézus visszajövetelének evangéliuma elveszítené a jelentőségét.

Mivel az Isten hasonlatosságára teremtett ember is magában hordoz egyfajta hármasságot – test, lélek, szellem – ezért felmerül még annak a kérdése, hogy a feltámadáskor mi támad fel? Sokan gondolják azt, hogy a második adventtel kapcsolatban csak a test feltámadása történik, vagyis Isten ekkor újra egyesíti a testet a halhatatlan lélekkel, ami eddig a Mennyben élt. A Biblia azonban sehol sem képviseli azt, hogy a feltámadáskor csak a test támad fel, és ennek érdekében a Mennyből lejönnének a lelkek, hogy magukra öltsek a feltámadásban megelevenedett testet. A biblia nagyon határozottan képviseli azt, hogy nem a test, hanem az ember támad fel. Ahogy a Jézussal együtt feltámadt szentek sem a Mennyből jöttek le, hanem a sírjaikból jöttek elő (Mt 27,51-52), akként a meghalt emberek egyetemes feltámadásakor is mindenki onnan ébred fel, ahová a halálával került, a koporsóikból, a sírjaikból, a föld porából.

Miközben a Biblia nem beszél a test halálát túlélő öntudatos lélekről, de ez nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem beszél a halál utáni életről. A Bibliának nagyon sok mondanivalója van a halál utáni életről. Éppen ezért a hívő ember nem fél a haláltól, hanem tudatosan készül fel rá,

ahogyan ezt Pál apostol is elmondta: „*Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.*” (Fil 1,21).

Egy hívő adventista a következőket írta egyszer ezzel kapcsolatban a barátjának, a halálos ágyáról: „Arra kell gondolnunk, milyen is az, amikor egy atya azt mondja a kisfiának; ideje lefeküdni. A fiú talán vitatkozik, és azt mondja, hogy még egy kicsit fenn akar maradni. De egy bölcs atya ekkor így szól: ‘Fiam, holnap szebb nap lesz, új nap, amelyen elvégezheted mindazt, amit olyan nagyon szeretnél megtenni.’ Ezért ha Isten, az én Atyám ezt mondja nekem, akkor én miért vonjam kétségbe a bölcsességét?” (Szöllősi Árpád: Hitelvek 25. Lecke) Akik ezzel a hittel éltek és élik az életüket, azoknak Jézus egy ígéretet adott: „*én feltámasztom azt az utolsó napon*” (Jn 6,44)

Jézus Krisztus dicsőséges adventjekor fog bekövetkezni az emberi történelem legnagyobb találkozása. Találkozás Jézussal, aki meghalt értünk és helyettünk, hogy mi élhessünk. Találkozás a különböző korszakokból való üdvözültekkel. Találkozás azokkal, akiknek megtérésében mi is részesek lehettünk. Találkozás a szereteteinkkel, akiket az első halál elválasztott tőlünk.

Amikor befejeződik a bűn történelme, és elkezdődik az örökkévalóság, akkor Isten ajkáról elhangzik egy diadalmas kinyilatkoztatás: „*Meglett!*” (Jel 21,6). Ez egy nagyon sokatmondó bejelentés, amely több dologra is vonatkozik.

- *Meglett*, mert végre véget ért a bűn történelme, és a teremtett világ felszabadult, többé már nem kell együtt élni a bűnnel és annak borzalmas következményeivel.
- Diadalmasan beteljesedett a megváltás, a bűn romboló és pusztító jelenléte ellenére is valóra vált Isten eredeti szándéka, benépesült a Föld a megváltott emberi családdal.

- Befejeződött a Föld újjáteremtése, és többé már semmi sem viseli magán a bűn rontásának nyomait. János apostol azt írja: „*láttam új eget és új földet*” (Jel 21,1).

Amiket Isten megígért, az mind „*megllett*”, mindent megvalósított. Vagyis „*az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég*” mindvégig kezében tartotta az események folyását, és csak azt történhetett, amit Ő megengedett, hogy a befejezés diadalmas lehessen. „*És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.*” (Jel 21,3).